


Odmaskovaný Izrael

 infokurýr.cz/n/2024/11/24/odmaskovany-izrael

kurýr

24. listopadu 2024

Válečníci v Izraeli a Spojených státech, podporovaní korporátními médii, více než rok pohřbili pravdu pod troskami Gazy. Americká mainstreamová média se pro impérium chovala jako dřevorubci a nosiči vody.

Abychom pochopili, jak k tomu došlo, musíme si osvojit slova skotského autora z 19. století Waltera Scotta, který napsal: „Ach, jakou zamotanou pavučinu utkáme, když poprvé praktikujeme podvod.“

Scottovy úvahy pomáhají pochopit, jak média proměnila strašlivé utrpení Palestinců a izraelskou genocidní kampaň v Gaze v jen další novinový příběh – „přijatelný“ pozlátko, když jdeme do našeho každodenního života. Osvětlují také, jak je krví nasáklý izraelský režim vykreslen jako oběť, dobrý voják a hodný obrany.

Izrael má dlouhou historii informačního klamání. Po půl století diktovala vyprávění a kontrolovala informační prostředí, aby zakryla svou brutální okupaci apartheidu a expanzivní cíle v Palestině. Bombardovali publikum, zejména ve Spojených státech, informacemi příznivými pro izraelskou věc a potlačovali informace, které zpochybňovaly jejich vyprávění.

Televizní moderátoři, novináři a „inteligence“ v think-tancích, které jsou posety hlavním městem, byli nuceni přijmout a bránit izraelské politické tropy a rychle zdiskreditovat argumenty těch, kteří zpochybňují jejich pomluvy.

Autocenzura korporátních médií, nedostatečná informovanost, zastírání zvěstev, neschopnost uvést do kontextu palestinskou zkušenost pod vládou apartheidu a – což je nejkřiklavější – ignorování americké spoluúčasti na budování a udržování

izraelského režimu apartheidu po dobu 76 let Roky přispěly k vytvoření prostředí, které povzbudil Izrael, aby se stal stále násilnějším.

Nejhorší novinářské praktiky se staly do očí bijícími po palestinské ofenzivě ze 7. října 2023. Tvůrci veřejného mínění dovolili Izraeli nastavit parametry zprávy, co se smí a nesmí psát a říkat, a zpravodajství bylo provedeno izraelským způsobem – vojenskou optikou. Všechny zahraniční zpravodajské organizace působící v Izraeli podléhají pravidlům vojenské cenzury, která povolují pouze určitá témata. Například je běžné, že novináři začínají své zprávy slovy „Izrael řekl“.

Odmítnutí Tel Avivu umožnit zahraničním novinářům přístup do pásma Gazy, vnitřní cenzura a zákazy sdělovacích prostředků režimu a 128 palestinských novinářů a pracovníků médií v pásmu Gazy, kteří byli terčem a zabitím izraelské armády, také získalo malou pozornost.

Přestože média věnovala během říjnového útoku přehnanou pozornost nyní odhaleným izraelským příběhům o masovém zabíjení, stěhování nemluvňat a tvrzením o rozsáhlém a systematickém znásilňování, izraelské „Hannibalově směrnici“ a „Dahiya doktríně“ nebyla věnována žádná taková pozornost.

7. října dala izraelská armáda svým silám povolení k provedení Hannibalovy směrnice. Kodex chování, přijatý v roce 1986, umožňuje vojákům zabít své vlastní lidi, pokud je má zajmout živý nepřítel. Přibývá důkazů, že stovky Izraelců, kteří toho dne zemřeli, nebyly zabity Hamásem, ale jejich vlastními vojáky.

Doktrína Dahiya se stala oficiální vojenskou politikou po ničivém útoku Izraele na Libanon v roce 2006. Doktrína pojmenovaná po bejrútském předměstí Dahiya – která porušuje mezinárodní právo – vyzývá k použití masivní, nepřiměřené síly a cílených útoků na civilisty a civilní infrastrukturu v budoucích válkách.

Příliš dlouho byly používány zavádějící narativy a neobhajitelné politice Izraele byla věnována malá pozornost. To platí zejména pro rezoluci Valného shromáždění OSN o rozdělení 181 (1947), kterou Izrael použil k prohlášení své státnosti a kolonizaci toho, co zbylo z historické Palestiny.

Ignorováním let izraelského apartheidu a 16letého obléhání pásma Gazy nabyla veřejnost dojmu, že říjnový útok byl náhodným, nevyprovokovaným aktem násilí. Dozvěděli se málo podrobností o represivním obležení, které Izrael uvalil na Gazu, když se v roce 2005 stáhl a zanechal po sobě restriktivní plán stažení, který mu dal výhradní kontrolu nad vzdušným prostorem, teritoriálními vodami, hranicemi, elektřinou, vodou a personálem a obchodem se zbožím z Gazy Pás.

Historie ukazuje, že mezi okupací a násilím existuje přímá souvislost a že okupované národy používají jakékoli prostředky k osvobození, včetně násilí.

Mezinárodní právo (Čtvrtá ženevská úmluva, 1949) potvrzuje právo národních osvobozeneckých hnutí na odpor a použití síly proti vojenské okupaci.

S jemnější perspektivou lze akci Hamasu ze 7. října považovat za rozumnou a očekávanou reakci na izraelský násilný, nikdy nekončící kolonizační projekt.

Média zapomněla, že Africký národní kongres, stejně jako Hamas, byl Spojenými státy označen za teroristickou organizaci. A že Nelson Mandela, který byl 27 let vězněn za svůj odpor vůči režimu jihoafrického apartheidu, byl vyškrtnut ze seznamu teroristů USA teprve v roce 2008 – a tak se z „teroristy“ stal oslavovaným „majákem svobody a demokracie“ .

Představovaný mýtus o ušlechtilém Izraelci, opatrném válečníkovi a „civilizovaném agresorovi“ se neshoduje s představami přicházejícími z Gazy a Libanonu. Logika se však obrátila na hlavu,

když bylo lidu Palestiny řečeno, že oni – kolonizovaní a utlačovaní – nemají právo se bránit a že oni sami jsou zodpovědní za masakr páchaný izraelským kolonizátorem.

Anglický spisovatel George Orwell (1903–1950) měl pravdu, když bystře poznamenal: „Politický jazyk je navržen tak, aby lži zněly pravdivě a vraždy slušně a aby čistému větru dodaly zdání pevnosti.“

V rámci korporátní mediální bubliny američtí autoři používali politický jazyk, který propaguje Izrael. Národní osvobozenecká hnutí bojující proti izraelské genocidě a americké hegemonii jsou popisována jako teroristé „podporovaní“ Íránem. Washingtonská „podpora“ genocidním fanatikům v Tel Avivu je na druhé straně „pomocí“ spojenci. Politické vedení v Íránu je označováno jako „režim“, zatímco Izrael je veden demokratickou „vládou“.

Stejně jako terorismus se termín „zmocněnec“ často používá k charakterizaci íránských spojenců. Hamas, Hizballáh v Libanonu a Ansar Allah v Jemenu jsou falešně vykreslováni jako vazalové Teheránu, protože nejsou domorodí, ale pocházejí ze zahraničí a nemají masovou základnu ve svých vlastních zemích.

Represivní přítomnost Izraele na Západním břehu Jordánu je vykreslována jako „obranná“, zatímco židovští kolonizátoři pod ochranou izraelské armády rabují palestinské domovy, majetky a bankovní účty a pomáhají jim. Podle palestinského ministerstva zdravotnictví bylo od 7. října 2023 zabito útoky izraelské armády a nelegálních osadníků na okupovaném Západním břehu nejméně 716 Palestinců, včetně 160 dětí.

Po roce války Izrael dokázal, že není demokracií, ale entitou apartheidu; že to není země zaslíbená, ale osadník-koloniální projekt; že to není obležený národ, ale agresor; že se nebrání, ale vede genocidní válku v Gaze.

Přestože se objevila řada důležitých zpráv o realitě v Gaze, média jim věnovala malou, pokud vůbec nějakou, pozornost. Zůstali jsme z velké části ve tmě. Tyto přehledy zahrnují:

- Brown University, Watson Institute, „Výdaje Spojených států na vojenské operace Izraele a související operace USA v regionu, 7. října 2023 – 30. září 2024.
- Watsonův institut, „Lidská daň: Nepřímá úmrtí z války v Gaze a na Západním břehu, 7. října 2023“.
- Gaza Health Care Letters, 2. října 2024 Otevřený dopis prezidentovi Joe Bidenovi a viceprezidentce Kamale Harrisové, podepsaný 99 lékaři a dalšími lékařskými profesionály, kteří sloužili v Gaze za poslední rok.

Podle Watsonova institutu utratila Bidenova administrativa 22,76 miliardy dolarů na financování genocidy v Gaze. Ve svém dopise z 2. října, jednom z mnoha zaslaných do Bílého domu, zdravotníci uvedli, že v pásmu Gazy zemřelo hladem 62 413 lidí a počet obětí je pravděpodobně vyšší než 118 908.

Je nebezpečné a nákladné nechat „nás, lidi“ hádat. Musíme si pamatovat lži, které nás vedly k válkám ve Vietnamu, Afghánistánu, Iráku a jinde.

Varovná slova našeho zdiskreditovaného 37. prezidenta Richarda M. Nixona jsou dnes až děsivě aktuální: „Základem našeho způsobu života,“ řekl 22. listopadu 1972, „je přesvědčení, že když se informace, které náležitě patří veřejnosti, systematicky uchovávají zpět těmi, kdo jsou u moci, se lidé brzy stanou nevědomými o svých vlastních záležitostech, podezřívaví vůči těm, kteří je řídí, a – nakonec – neschopni řídit svůj vlastní osud.“

Je neupřímné snažit se přesvědčit veřejnost, že zavražděním vůdců odporu, kteří se staví proti americko-izraelské hegemonii v Palestině a regionu, skončí jejich boj za svobodu. Zamotaná pavučina

podvodu páchaná Washingtonem, Tel Avivem a korporátními médii bojovníky odporu nezastaví.

Jak již více než sedm desetiletí dokazují, jsou pány vlastního úsudku, rozhodování a jednání.

M. Reza Behnam